

REDACCIO :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8^e)

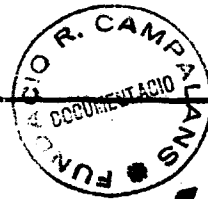
ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16^e)

C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció l'any : 150 francs.

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

DAVANT DEL PERILL DE GUERRA TOT CAMINANT

LES BASES D'UNA POLITICA NACIONAL

L'any nou s'anuncia a l'Orient entre flames bèl·liques. A l'Occident, l'agressió coreana ha provocat els naturals reflexes de defensa i a finals de l'any 51, si tot va bé, la Força Atlàntica que comana Eisenhower serà capaç d'oposar 20 divisions preparades a les 100 soviètiques que, segons els tècnics, la U.R.S.S. podria distreure cap a Europa, de les 360 amb que compta actualment.

No intentem dilucidar la política asiàtica que aquestes dades suggereixen. Tampoc parlarem de la política europea. Els problemes pendents a Alemanya, la necessitat d'incorporar a la voluntat occidental de defensa les àmplies capes de treballadors que, a França i a Itàlia, se'n senten deslligats, imposa una política social que únicament els socialistes intenten practicar. Armar a costes del nivell de vida dels assalariats fora un error. Demanar ajuda a Franco — ho ha demostrat Daniel Mayer — n'és un altre. Però és també damunt de la política catalana que pesen els mal averanys de l'any que comença. En quin sentit? Quina política comanen als demòcrates catalans que no transigrem mai amb el franquisme i que ens oposem igualment a la dictadura staliniana?

Abunden aquests dies els articles pessimistes en els periòdics exiliats espanyols. Les perspectives de guerra no són gens afalagadores, i a elles s'ajunta el sentiment anguixós d'homes que se senten joguina dels esdeveniments, impossibilitats d'escollir entre els dos blocs que s'afronten. Per nosaltres el problema neix de la pervivència del franquisme, i no és inútil repetir-ho als que, com nosaltres, diuen que volen defensar la llibertat: els catalans no combatrem mai al costat de Franco. Seguirem combatent contra Franco bé i continuant la nostra lluita contra l'altre dictadura.

Faci's la pregunta l'ex-president de la Universitat de Colúmbia, si de cas vol reflexionar-hi, mirant la famosa línia dels Pirineus que ha portat els seus senadors a cometre un més dels innombrables errors d'incomprensió europea que porten comesos des del 1920. Es jutjaria ell la vida per a defensar-la, si al mateix temps defenes un sou de misèria i un govern de mentida, d'escaudol, d'opressió que ni la pròpia llengua deixa parlar? És possible que la dominació russa sigui similar; per què, però, fer el més mínim esforç per a oposar-s'hi si s'ha de fer per afavorir un règim odiat?

Es a aquesta pregunta, a aquesta candent qüestió que ens posem els exiliats i que ens arriba aixordadora a través del Pirineu, que contestem els socialistes amb la nostra política que planteja les bases d'una autèntica política nacional.

No podem tenir-ne d'altre, en efecte, que no sigui la de l'afirmació irreductible dels nostres drets nacionals i socials. Fent-ho així, no afeblim el potencial de defensa europeu; al contrari, el reforçem perquè donem al poble català unes forces polítiques que el representen realment, que allunyen el descoratjament, i que seran capaces (i tant de bo no sigui seta l'altre opressió) de dirigir el combat, si realment el destí d'Europa fes de nou el trist destí que ens hem d'esforçar a vèncer.

El camí és dur i difícil, és cert. És el nostre i és l'únic possible. Combatent sense treva al franquisme conquerim el dret i la raó d'oposar-nos a l'altre totalitarisme; i només els que ho facin així poden interpretar un poble desesperat que el comunisme intenta utilitzar.

Es possible que els ambaixadors que retornen no ho vegin prou clar des de les luxoses ambaixades. Que baixin dels Caïllac i que es passegin per les barrades obreres, o que visitin les masies catalanes. I aleshores, que no sigui massa tard quan es decideixin a dir-ho. Nosaltres, passi el que passi, continuarem al nostre lloc. Però tot fora més difícil i els sofriments del nostre poble, i dels altres europeus, pagarien les conseqüències d'una política velleïtaria que, si comença malament amb el festeig de Yalta i Teheran, pot acabar pitjor amb el de Madrid i de Tokio.

Catalans!
Socialistes!

Catalunya, avui, a Europa, està pràcticament sense veu. I no és més important que mai — que mai, repetim — fer conèixer a l'estranger el pensament polític del nostre poble?

No és necessari l'aparició regular d'un pertorbent de la voluntat del Moviment Obrer i de la nostra Fe Nacional, en la conjuntura internacional present?

Ens cal abans que res, ésser presents, dir què pensem, què volem i què farem, passi el que passi.

Ajudeu-nos doncs!

Subscriu-vos a ENDAVANT!

Envieu-nos els vostres donatius d'ajuda!

OBEEIX I TREMOLA

Encara que agosarat incorregible, reconec que voler escriure sobre la Xina depassa la meua capacitat d'atreviment. Un país on hi habiten 460 milions de persones, immens i divers, la primera civilització coneguda del qual remonta a set mil anys abans de Crist, imposa i capté, aquesta, si us plau, aventura intel·lectual. Malgrat tot, intueixo que sempre em serà menys riscat escriure sobre fets aliens i llunyans que no de plorar amb llàgrimes de tinta la malaurança dels refugiats polítics espanyols. Sobretot perquè una anàlisi pariona em portaria a conclusions que farien ressortir els errors polítics comesos i que continuem cometent en el decurs d'aquesta brega que ja fa quinze anys que dura. Preferisco abstenir-me'n car, a tot estirar, l'exàmen només em proporcionaria pena i desengany.

La Xina, vet ací on tinc de recórrer per tal de satisfer el meu desfici gramoniac. La Xina, aquesta terra immensa, la població de la qual per l'europeu és tot un enigma i més ara que el misteri kominformista l'ha exclosa del món liberal.

Ja comprendreu, però, que no puc fer-ho ni com a tècnic ni tampoc com a home preparat per desxifrar un fenomen tan vast i tan complicat. No obstant, com que un criteri o altre dec tenir sobre l'actitud agressiva o suïcida de la Xina staliniana en el conflicte coreà, val més que l'exposi a la meua manera, que a ben segur s'atansarà força a la que deu tenir la immensa majoria de la gent.

Primer, crec que el poble xinès no vol la guerra, com no hi ha ningú que la vulgui. En aquest món tot-hom és pacifista per convicció i si constantment fem guerra — creieu-me — és per tal de guanyar la pau. En el fons és un problema d'exterminació i l'últim supervivent — si per atzar fós el primer signant de la crida d'Estocolm, després de menjar-se la coloma de Picasso — suicidant-se establiria la pau definitiva.

Aquest poble, ha passat com tots els altres d'aquest món, per alts i baixos, per èpoques d'esplendor i altres de decadència, i en la successió de civilitzacions, de conquestes i de generacions ha anat forjant la seva ànima nacional. El que resta més viu, però, d'aquest passat, és que dona al xinès idiosincrasia, és la influència forta, decisiva, que ha prevalgut i preval en ell, de les doctrines filosòfiques i sobretot dels seus mestres Lao-Tse, Confuci i Meng-Tse.

Per ells és molt més important estar

Enric BRUFÀ

(Passa a la segona pàgina)

TOT CAMINANT...

d'acord amb Confuci que no amb Mao o Txang. Aquests són la força bruta, força que transformant únicament les formes rituals de l'imperi passat, continua disposant de vides i hisendes, sense tenir en compte per a res, ni els desitjos, ni les preferències d'aquest poble. És la força que l'obliga materialment a actuar i sense la qual, abstret i completament granyut per la seva predilecció filosòfica, ni faria guerres civils, ni tampoc, armat fins a les dents, passaria la ribera del Yalú.

Un poble que amb el seu místic pensador Txonang-Tse aprova i fa seus pensaments tan bells i justos com el següent: « El comandament dels exèrcits és la forma més baixa del coratge. Les cerimònies i les lleis són la forma més baixa del govern. Les recompenses i els càstigs són la forma més baixa de l'educació. Els vestits costosos i l'ostentació són les formes més baixes de la felicitat, i les lamentacions i els hàbits de dol són les formes més baixes del dolor », no pot tenir el més lleu desig de conquestes material, ni cap ambició de poder.

Malgrat tot, contradint llurs sentiments íntims, negant-se a ells mateixos, per les terres del nord de la Corea fan la guerra que interessa al comunisme stalinista. I no és sorprenent, és més, és natural que sigui així, si pensem que aquest malaurat poble, des de la dinastia dels Hia, des de dos mil anys abans de la nostra era, ha estat obligat i l'obliguen encara a obeir per la força bruta.

Tant que la Xina fou una monarquia, les ordres oficials eren publicades sota forma de « manaments imperials », i fós quina fós la importància de les instruccions, el text s'acabava invariablement amb aquesta exhortació: « Tremola i obeïtz ».

Aquí, el cap de l'Estat es digui Mao o bé Txang, els xinesos continuen a obeir a contracor i tremolant car saben que, malgrat que la fórmula despòtica no figura al peu dels edictes governamentals, el significat, en cas de refús, l'haurien de sofrir amb més rigor que mai.

Qui sap si la por de la bomba atòmica els hi provocarà una tremolor més intensa que els manaments imperials de Mao. Si fós així bé caldria que un surrealista de Chicago pinti, sense perdre temps, la coloma de la pau americana.

Enric BRUFAU.

M. SERRA I MORET

ser els països « madurs », és a dir, els més industrialitzats, els que trobin la fórmula evolutiva — única possible — de superació del nacionalisme econòmic per a poder arribar a la societat socialista perfecta, universalista, sense rivalitats i sense guerres.

Si algun dubte haguessim tingut sobre el procés que acabem de descriure sintèticament, la lectura del recent llibre de Jean-Jacques Brieux, *La Chine, du nationalisme au communisme*, ens l'hauria dissipat. Aquest llibre, francament inclinat a l'apologia del nou règim xinès, ens confirma el que ja sabíem: que a la Xina, com a la U.R.S.S. i als seus països satèlits, el socialisme és simplement un eufemisme per a imposar la industrialització, aferrissadament nacionalista, per la qual els treballadors s'han de sotmetre a totes les privacions materials, han de renunciar a tot dret polític, i s'han de prestar, sense discussió ni emmena, a ésser carn de canó

Moviment Socialista de Catalunya

La subscripció d'ajuda a l'Interior

Tots els companys i representants de Seccions que assistiren al C.C. de Tolosa, pogueren donar-se compte de l'esforç que continuen fent els companys de l'Interior publicant regularment els seus Butlletins i l'ENDAVANT amb ciclostil, d'ençà que perderen la darrera impremta. Cal ajudar-los. Malgrat tenir els nostres propis problemes, les nostres dificultats, no podem deixar de correspondre a la crida que ens adrecen. És de l'esforç de tots — a Catalunya — que depèn l'esdevenidor del M.S.C.

Envieu doncs, amb la vostra cotització regular el vostre donatiu d'ajuda a l'Interior que els serà íntegrament destinat.

A partir del pròxim número publicarem els donatius rebuts per aquesta destinació.

Vida orgànica i administrativa

Recordem als militants, que no estiguin dispensats per raó justificada, la necessitat de regularitzar els seus deures administratius del passat any 1950.

Igualment, preguem a les Seccions i als militants isolats, que han de demanar ràpidament al C.E. les CARTES de MILITANT del 1951. Recordem a les Seccions que no es tracta de plaçar més o menys cartes. Com per l'any passat, només s'ha de donar la carta a aquell que la demani, i que es mostri decididament disposat a treballar i a militar. Més que mai, som enemics dels engrescements; ens cal en canvi el treball regular i responsable.

Als companys que ens han tramés el seu ajut

Hem rebut les quantitats següents: S. S., de Tolosa, 5000 frs.; M. S., de Perpinya, 3000; A., de Lyon, 600; T., de Nevers, 300; G., de Lorient, 1000; P., de Pontcharra, 200; C., de Paris, 200; T., de Paris, 300; P., de Paris, 1000; L., de Paris, 250.

sempre que plagui a llurs infal·libles dirigents. Si això i res més que això fos socialisme, pobres de nosaltres!

A. IBORRA

fer-se corresponsables i a vegades defensors de les immoralitats socials, la qual cosa és la causa del descoratjament i de la corrupció.

Convinguem doncs que les dues fórmules són igualment negatives, i és que l'una no és més que repulsa de l'altre, car si la primera engendra la Dictadura, l'altre provoca la Claudicació.

Es hora d'alertar les noves promocions per a dir-les que no és de tradicions, de banderes o de carnets que cal canviar, sino de modalitats tàctiques, per la major eficàcia de la doctrina socialista. Precisament en aquestes hores crítiques que viu el món, els socialistes hem de meditar serenament. Per daunt de tot, cal impedir el triomf de la

A tots, moltes gràcies. I continuarem publicant la llista durant els propers números.

EL PROXIM BUTLLETÍ INTERIOR i les fulles de liquidació

Insistim en l'obligació de les Seccions i dels militants del M. d'omplir les fulles de liquidació amb el detall necessari de la distribució de les quantitats que envien i el nom del donant.

Aquest mes serà enviat el Butlletí Interior amb el resum de les actes del C.C. de Tolosa. El C.E. s'excusa de no haver pogut fer-lo abans, és per raons alienes a nosaltres que ens hem retrasat.

La distribució d'« ENDAVANT »

Per resultar més econòmic enviarem ENDAVANT directament a tots els militants, sense passar per conducte de les Seccions. Preguem doncs que les Seccions ens envien les adreces que ens manquen. I igualment, que s'ens envien adreces de companys als que pot interessar rebre el nostre diari. Els enviarem uns exemplars de prova, esperant la subscripció.

Els Jocs Florals a Nova York

Hem rebut una atenta lletra dels senyors Joan Junyer, President, i Jaume Miravittles, Secretari General, de la Comissió Organitzadora dels Jocs Florals a Nova York. Comunicuem llur intenció de celebrar els Jocs el primer diumenge de Maig, i, retent homenatge als darrers celebrats a Perpinya « reflexe meravellósament emocionant de la Catalunya eterna que batejava a poques passes del Palau dels Reis de Mallorca », afirmen llur voluntat de fer dels proxims, « una gran finestra esbatanada al món, el resso que alerti i conmogui tots els homes al front dels quals lluu l'estel de la llibertat ».

Ben necessàries són les dues coses, el batec interior i l'afirmació exterior, i més que mai en les circumstàncies presents. Els nostres millors desigs acompanyen als organitzadors de la manifestació catalana.

monstruositat stalinista, pero res no justificaria — ni perdonaria — la convivència amb el franquisme ni altres neofeixismes. No és el Socialisme el que ha de fer concessions; al contrari, per fidelitat, és a nosaltres que ens toca exigir-ne dels altres.

M. GAYOLA

és el que podran fer els altres per nosaltres, decidim-nos a veure que és el que som capaços de fer nosaltres mateixos per acreditar-nos i per a tenir dret a jutjar l'actitud aliena.

No cal oblidar que no seria la primera vegada que els espanyols forcem l'admiració del món. I això només ho aconseguirem si sabem el que volem i on anem, premissa indispensable per a esdevenir forts. No perdem de vista que encara no està tot perdut i — malgrat que estiguem obligats a partir de zero — redreçant-nos, podem contribuir eficaçment a un redreçament de la situació.

CRONICA DE CATALUNYA

Barcelona, 5 de Gener. — Hem passat les festes — magres — entre atacs constant als « covards » europeus que fan pressió damunt dels « valents » americans perquè no llencin la bomba atòmica sobre Rússia. Les cròniques d'Assia a « La Vanguardia », els articles del carlinàs d'en Brunet a « Destino », les xerrameques a la ràdio del ximplet de Juan de la Cosa — Carrero Blanco —, s'han distingit en aquesta feina. Vivim en plena eufòria militar, i gairebé tot-hom ha rebut ja les fulles de destinació per si de cas el ball commença. I gairebé tot-hom s'ha promès interiorment deixar-los ballar sols, i en tot cas, dansar pel propi compte.

Els atacs, però, s'han concentrat contra D. Mayer i els socialistes francesos. Després del viatge dels parlamentaris que han oblidat el camp de Miranda, ja es creien tenir França a la butxaca. El discurs de D. Mayer els ha demostrat que tot no estava prou madur. I naturalment els insults han plogut contra el socialista francès que, francament, ens ha fet retrobar el gust de dir-nos socialistes, que tant de sucs, dinamarquessos i... britànics risquen de fer-nos perdre.

I com que és així, i ja que de guerra es parla, voldriem ampliar-vos algunes de les dades que no sabem si el nostre amic ha donat a aquests senyors que tenen pressa per enviar un ambaixador a Madrid, convençuts de reforçar, així, el Bloc Occidental.

Parlem de l'armament, primer: molt deficient, ha dit Mayer. No únicament dolent, sino escàs. Segons els nostres informes, no hi ha ni una divisió d'infanteria que compti amb el 60 % de l'armament que figura als « estadillos »: 249 rusells metralladors, 108 ametralladores, 24 artierres, 50 morters del 50, 18 morters del 81, 36 canons antitancs, 36 peces d'artilleria de campanya.

Pel que fa a l'artilleria els models dels canons que han de defensar el Pirineu daten del 1900, 1909, 1914, 1917... etc. etc. I en les unitats motoritzades, el 70 per cent del material és inutilitzable. Al darrer desfilè militar a Madrid, els tancs desfilaron damunt de camions perquè no hi havia manera de marxar al tramunt. Però per les carreteres espanyoles, ni els camions no poden córrer.

Es clar que, segons les noves del cercles falangistes, tot això no té importància, car Lequerica gestiona ja les armes que el nou ambaixador americà podria promèter quan arribi. Qui les faria servir?

A l'exèrcit espanyol hi ha exactament 192 generals — més que a l'exèrcit americà —; 628 coronels, 1633 tinent-coronels, 5.569 comandants, 17.257 oficials. Per fer viure tota aquesta gent, s'ha trobat un sistema molt senzill que us resumirem en dos punts:

1. — Reduir d'un 50 % els efectius de cada unitat. Gràcies als « permisos indefinits », el racionament dels soldats comptats com a « presents » i que en realitat estan a casa seva, va a parar a la butxaca d'aquesta oficialitat, la qual, d'un manera o d'altra, el revén al mercat negre. Nominalment hi ha 300 mil soldats incorporats; en realitat no passen de 150 mil. I ja podeu suposar que si el maneig de les armes modernes és

ignorat de la totalitat, el « Manual del Soldado » és desconegut de la meitat.

2. — Però d'aquest 50 % que no té prou amics o diners per a pagar-se un « permiso indefinido » — acordat directament pel comandant de la unitat —, també se'n pot treure alguna cosa. Per exemple, les sabates, sovint els capots, l'uniforme inclús. I heus ací que l'exèrcit espanyol és un exèrcit amb espardeïnes i sense vestuari, mentre que els oficials, elegants i ben planxats, « pelan la pava » amb les futures « tenientas » que, com la Sra. Carmen Polo de Franco, acostumen a fer prova d'un amor excessiu pels barrets de preu i les mitjes de nylon.

Anèctodes tot això? Les dades són precises i estan a la disposició del que vulgui. El Déu del senador Taft i del General Franco no faci que s'hagi de posar a prova l'entusiasme d'aquest exèrcit. Serveix tot just per reclamar Gibraltar — reclamar només. Els generals, dividits i ambiciosos, creuen si cobren. Però la lluita entre les cledes militars és més viva que mai. Ultra les conspiracions mes o menys monàrquiques dels cercles de l'Ateneu de Madrid, continuen fent-se comentaris sobre els « desplantes » que el general Varela — virrei del Marroc — ha fet al Caudillo. No heu observat que Franco, durant el darrer viatge, no ha visitat Ceuta ni Melilla? Atenció doncs, senyor Eisenhower, a comptar amb determinada gent. La Sra. Varela, que és noble i té molts diners, voldria suplantar (com a « regenta ») a la Sra. Paca. La política, en aquest trist país, és sovint una baralla de « militars », que en diem a Catalunya.

Pel que pugui ser doncs, que els estratèges occidentals no es fiin gaire dels seus marits.

Entretant, què fem a Barcelona? A Barcelona treballam, intentem viure i ens esforcem a mantenir l'esperit de la nostra terra. Els falangistes diuen que es « por riñones » que han fet afluixar a la O.N.U. Els catalans no acostumem a parlar d'aquestes coses més que quan reneguem, però en canvi ens agrada ésser tossuts en les nostres. Més que mai, proliferen avui les agrupacions artístiques, on, mig d'amagat, es fa teatre català, els cercles culturals on es llegeix en català i on es fan conferències, les entitats excursionistes on els joves obrers aprenen a conèixer i a estimar Catalunya.

Han clausurat l'Esbart Montserrat. Què hi fa si a cada barriada, a cada carrer, la nostre joventut manté viu el seu amor a la terra? El dia de Santa Llúcia, els joves del S.E.U. anaren a la plaça Urquinaona a trencar els vidres del consolat Britànic i a demanar Gibraltar; com que la policia es decidí a intervenir, es conformaren malmenant alguns comerços i les modistes que sortien de la catedral. Algunes foren hospitalitzades. Com voleu que la joventut catalana no acabi maleint aquests energúmens? Que el que es fa per a demostrar aquesta maledicció no és prou? Interrogui's l'Exili, si no hi té bona part de culpa. I proposem-nos rectificar, que s'acosten temps encara més difícils.

L'essencial és sapiguer que l'esdevenidor és nostre si sabem no perdre la fe.

X. X.

EL CONGRÉS DEL P.S.O.E.

Extremadament sensible a l'acord de la O.N.U., el president del P.S.O.E. dimitií el carrec i feu — públicament — declaracions en les quals posava en dubte, per la nova situació política, l'encert de la posició anteriorment preconitzada. La crisi s'expressava així directament, i és natural que el partit hagi reclamat un Congrés extraordinari, que l'Executiva ha convocat ja pel primer trimestre del 1951.

Què en sortirà? Es prematur i segurament il·lusionari endevinar-ho. La importància dels acords que es prenguin és evident, però no és fàcil que es produeixin « renversements » espectaculars.

El Govern Albornoz, govern « navegant » dins l'esperit del seu President, home amant del turisme i dels viatges, pel que es veu, espera el Congrés per a reanimar-se? Ens semblaria també una illusió. És molt difícil — i inútil — resuscitar fantasmes.

En canvi, la reflexió sobre la causa de la manca de resultats pràctics d'una política, si que ens sembla útil i necessària. I no dubtem gens que, al final d'aquesta reflexió hi ha els problemes vius de la vida peninsular — que cap fórmula política no pot desconèixer, al contrari — i el plet de Catalunya en primer lloc. Que nosaltres hem de pledejar sense cansanci.

A Amèrica, a França, arreu d'Europa hi ha socialistes i hi ha Catalans.

Si voleu que Catalunya parli avui amb veu pròpia, si voleu que pugui demà actuar amb pròpia voluntat, no permeteu que, a Europa, no hi hagi ni un sol òrgan regular de premsa catalana.

Subscriviu-vos a ENDAVANT!
Ajudeu-nos econòmicament!

L'AMBAIXADOR i els vaixells de guerra

Entre la pluja d'ambaixadors que les conseqüents democràcies es decideixen a enviar al Caudillo, el més pintoresc no és pas el menys important. Ens referim doncs a Mr. Griffis, el representant americà, que segurament serà també l'en-carregat de menar el ball a Madrid.

Segons els nostres informes, el menarà bé. En efecte, heus ací el que en diu el « Washington Post », periòdic governamental americà: « Aquest senyor és incapaç de portar a l'estranger els ideals del seu poble, i no guiarà la seva conducta segons aquests ideals ». I és que l'ambaixador ho fou ja prop de Peron, i ho feu tan bé, que en realitat, de retorn als Estats Units es dedicà gairebé a « Peronisar » als nord-americans. Influència de l'ambient, diu el periòdic americà.

Si això fou a Buenos Aires, què serà a Madrid? Un dia d'aquests proposarà la guàrdia mora per guardar Truman. I entretant, els ideals del seu poble, estaran ben representats, també, pels vaixells de guerra que aquests dies han fondejat a Barcelona.

M. SERRA I MORET

NACIONALISME O SOCIALISME?

Un dels fonaments de les doctrines socialistes, potser el més important, era la universalitat, l'esborrament de fronteres, la igualtat i fraternitat de totes les races i pobles del planeta. S'escau, però, que el socialisme, tal com ha estat interpretat pels que han intentat aplicar-lo, tendeix a reforçar les fronteres nacionals i a fer més compacte i insoluble la comunitat nacional enmotllada en el patró de l'estat modern. No és solament la necessitat de defensa contra la infiltració i corrosió capitalistes, sino la mateixa natura del sistema que comporta indefugiblement una economia « tancada » i un cicle reduït i constant de fàcil control.

Aquestes observacions les feiem ja quan els laboristes australians s'avançaven als socialistes d'arreu del món en l'assalt a posicions de poder. Anys més tard, quan els bolxevics destruïren el règim incipient de social democràcia instaurat per Kerensky, l'absorció de tota la propietat privada per l'estat accentuava el motle nacionalista i obligava a un absolut tancament de fronteres. Finalment, l'accés al govern del laborisme britànic amb majoria parlamentària pròpia, marca una etapa de nacionalisme econòmic com mai no s'havia vist en el clàssic país del lliure canvi.

Es un fenomen curiós que els socialistes catalans no podem desconèixer. El tipus universalista corresponia a la propietat privada, mentre que la nacionalització de la riquesa implica forçosament el nacionalisme econòmic i polític. Altrament, la necessitat de la industrialització, imposada pel mateix nacionalisme, obliga encara més a fraccionar el món en compartiments-estancs, contraposats, forçats a una lluita implacable per l'adquisició de primeres matèries i per la col·locació dels excedents. Quan Lenin deia « socialisme més electricitat » definia en poques paraules tot aquest procés que, de moment, no ha pas realitzat l'emancipació obrera sino tot el contrari. Si la Unió Soviètica fós el veritable model del socialisme, hauríem de dir que, en règim capitalista, la industrialització és la suma de les privacions materials dels obrers, els quals, però, gaudeixen de drets polítics i socials que els permeten d'aminorar l'exploació a que estan subjectes; mentre que en règim socialista la industrialització és la mateixa suma de privacions sense, però, cap defensa personal ni de classe.

En els països on la industrialització era molt avançada i els socialistes han assumit el poder — Austràlia, Nova Zelanda, Dinamarca, Suècia, Noruega, Gran Bretanya — el nacionalisme s'ha accentuat però els treballadors han experimentat avantatges materials considerables i immediates sense perdre cap de llurs drets polítics i socials. Resulta, doncs, que a més a més del patrimoni nacional parcialment nacionalitzat, han de defensar el benestar assolit que pràcticament els iguala a l'antiga burgesia amb un marge major de seguretat i de possibilitats de promoció. I hauran d'és-

(Pasa a la segona pàgina).

A. IBORRA

FIDELITAT AL SOCIALISME

No creiem avui inoportú demanar a tots els socialistes dels diversos matisos, escampats arreu del món, que escrutin el fons de la consciència, i que examinin a la llum de la raó els fets esdevinguts durant els darrers trenta anys.

Estem segurs que si aquest balanç que demanem és fet amb objectivitat, en treurem la conseqüència que una gran part de la responsabilitat de les tragèdies que hem viscut correspon al Socialisme, per manca de fidelitat precisament als principis de la nostra doctrina.

Uns, han volgut cremar etapes amb demagògia irresponsable, sense cap preocupació per a crear els instruments polític, econòmics i morals necessaris i cridats a substituir les formes socials actuals; ignorant o volguent ignorar que el socialisme no serà mentre les condicions socials i morals no li siguin favorables.

Altres s'han contentat de predicar des de la càtedra i han deixat organitzar els partits socialistes a la manera del ramat i el pastor, encastellant-se finalment dins la màquina governamental del sistema d'economia liberal, i des d'allí, han procurat fer de pare pedag, intentant alleujar les penes dels « desgraciats » fent un casament entre l'economia capitalista i la socialista, com si entre una i altre, hi hagués quelcom de comú. Certament, no cal oblidar que el socialisme és la superació del capitalisme, i que els més interessats a que aquest evolucioni rapidament són els socialistes; però mai — creiem — gràcies a la « gerència contractual mixta », la qual comporta unes condicions que al cap de poc temps es tradueixen per un fre a la mateixa evolució que les necessitats i la consciència dels pobles imposen.

Heus ací el motiu de la pèrdua del prestigi d'alguns partits socialistes a algunes regions d'Europa. Pèrdua naturalment fomentada per la burgesia i aprofitada pels demagogs.

Es clar doncs, que una oposició social sistemàtica obstaculitza el desenvolupament d'un superior estadi econòmic i que retrassa la progressió del sistema capitalista, mentre que a la vegada perjudica també les possibilitats de donar satisfacció a les capes socials que precisament volem afavorir. Aquest mètode purament polític, és enterament negatiu i solament pot defensar-se en moments crucials. Per exemple, quan, per l'estancament perllongat de l'evolució normal, cal cercar que un esclat popular pugui marcar un canvi en la situació política del país. Adhuc així, el considerem insolent, si darrera el canvi no hi ha la preparació dels òrgans de substitució.

Per altra part, constatem també per l'experiència de molts països, que la col·laboració governamental socialista, en maridatge amb els partits burgesos, ens converteix en administradors condicionals del Capitalisme. La impossibilitat d'aplicar les nostres pròpies formes d'administració, porta als socialistes a

(Pasa a la segona pàgina).

M. GAYOLA

LA O.N.U. I NOSALTRES

La resolució de les Nacions Unides recomanant el restabliment de relacions diplomàtiques amb Madrid i l'admissió del règim franquista al circuit de relacions internacionals, ha trencat l'idil·lic encís dels bonzes de la política republicana espanyola a l'exili. De la qüestió espanyola n'havien fet únicament una qüestió sentimental, una qüestió moral, de bons i dolents, de raó i de culpa, de legalitat i d'il·legalitat.

Nosaltres ens hem refusat sempre a considerar-ho des d'aquest angle. Per això mateix, la resolució final de la O.N.U. no ens ha emocionat més del compte. Ens ha deixat frets. Frets, que no vol dir de cap manera indiferents. Considerem aquesta votació com una síntesi de tot el que ha ocorregut pel món del 1946 fins a la data. A les acabades de la guerra, el capitalisme es preocupava ja d'endevinar quina seria l'amplitud i sobretot la profunditat de la reacció de la classe obrera, una vegada desmòvilitzada. Es contentaria de promeses afalagadores i mirífiques? O be aprofitaria l'oportunitat per a conquerir posicions i millores per a un futur immediat?

Ben aviat, però, hom pogué adonar-se que el Moviment obrer internacional havia sortit de la guerra esmicolat i desfet, desorientat. El capitalisme, primer que ningú, en féu la constatació. Però, així i tot, la seva actuació fou prudent i va fer voluntàriament concessions limitades. A França, per exemple, el partit comunista va poder proveir de ministres a diversos equips ministerials jugant amb la seva actitud el paper de vàlvula « d'escape », o de seguretat. Més tard, quan la pressió baixà, els comunistes foren desembarcats.

En 1945, al discutir-se a la O.N.U. la qüestió espanyola, quin país hauria gosat donar el seu vot al franquisme? No va haver cap vot a favor ni cap abstenció. A mesura que la situació internacional s'ha anat complicant, la ineficàcia del Moviment Obrer s'ha anat fent patent i avui la classe obrera es troba abocada a una situació similar a la del 1939. La votació de la O.N.U. és la concreció d'una etapa que, d'ençà de la capitulació d'Alemanya, ha traçat una curva descendent, al final de la qual hi trobem la presència del franquisme.

El capitalisme dona solucions democràtiques només si aquestes reposen damunt certes garanties econòmiques i socials, i, si aquestes manquen, no acostuma a preocupar-se per qüestions sentimentals o d'ètica.

Davant de la situació crítica que existeix actualment en el pla internacional, el capitalisme ha pres posició ràpidament. Ha liquidat la qüestió espanyola d'acord amb els propis interessos.

Quina serà la reacció de la classe obrera en el pla mundial?

Siguem sincers, i abans d'esperar què

(Pasa a la segona pàgina).

Le gérant : A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saulnier. — PARIS (IXe)